

Arrest

nr. 113 728 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013, houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2013 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 28 oktober 2013 door de luchthavenpolitie betrapt op zwartwerk als taxichauffeur.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 28 oktober 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde (...) geboren te (...) op (...), van Roemeense nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

0 - artikel 7, eerste lid, 8: oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ;

"Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van een E.U.-lidstaat die onderhevig is aan de arbeidskaart gedurende de overgangsperiode van 01/01/2007 tot 31/12/2013, voorzien in artikel 23 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en diverse bijlagen bij deze Akte, gevoegd bij het Toetredingsverdrag van 25 april 2005."

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr.BR.61.RB.124942/2013 opgesteld door LPA Brussel Nationaal

Werkgever : ASBL RIFLESSO ITALIANO

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming BOEKAREST.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoekster zich met haar vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker over de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende:

“Overwegende dat verzoeker thans opgesloten is in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.

Dat zijn verwijdering van het grondgebied richting Roemenië is voorzien voor 14 november as.

Dat kan worden gesteld dat zijn verwijdering imminent is;

Dat verzoeker met de best mogelijke snelheid heeft gehandeld vermits zijn raadsman pas gisteren en vandaag in het bezit werd gesteld van de vereiste documenten die het recht op wettig verblijf van verzoeker op Italiaans grondgebied aantonen;

Dat op geen enkele wijze verwerende partij toegang heeft willen verschaffen. tot de documenten waarvan zij beweert dat niet van aard zijn een Italiaans verblijfsrecht te staven In hoofde van verzoeker;

Dat verzoeker anders middels zijn raadsman in staat zou zijn de kwestieuze documenten voor te leggen aan de Italiaanse consulaire afdeling in Brussel ten einde uitsluitel te kunnen voorleggen aan verwerende partij omtrent de geldigheid van het verblijf van verzoeker in Italië;

*Dat verzoeker zodoende kostbare tijd heeft moeten laten voorbijgaan en hij er uiteindelijk toe gedwongen wordt huidige procedure in te leiden toen hij vandaag te horen kreeg dat op 4 november as. een vlucht naar Roemenië werd geboekt;
Dat huidige procedure op tijdige wijze werd ingediend, binnen de wettelijke beroepstermijn die aan de bestreden beslissing kleeft;”*

3.2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 28 oktober 2013 van zijn vrijheid werd beroofd en dat hij onmiddellijk in kennis werd gesteld van de mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen. Verzoeker ondertekende echter op 28 oktober 2013 een document waarbij hij uitdrukkelijk te kennen gaf aan deze mogelijkheid te verzaken.

3.2.4. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, zijn verwijdering reeds imminent was op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing op 28 oktober 2013. Het betoog van verzoeker over de moeilijkheden die zijn raadsman ondervond om bepaalde documenten te verkrijgen, doen geen afbreuk aan de vereiste dat de verzoekende partij blijf dient te geven van de nodige diligentie bij het aanwenden van het rechtsmiddel van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, moet verzoeker steeds in het bezit zijn van eventuele verblijfstitels en kan hij uit zijn eigen falen geen verantwoording putten.

3.2.5. Het is duidelijk dat de indiening van onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid er *in casu* enkel op gericht is om te pogen de tenuitvoerlegging, die op 14 november 2013 in het vooruitzicht werd gesteld te verhinderen en geenszins tot doel heeft om een verdedigbare grief, gesteund op een artikel van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan een toetsing door de rechter te onderwerpen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is te dezen niet voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 7, 28 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Dat uit de feiten en stukken moet blijken dat de Italiaanse verblijfskaart van verzoeker, zoals bij zijn aanhouding in beslag genomen, een Schengenverblijfskaart voorstelt die beantwoordt aan de vereisten van artikel 2,1° VW;

Dat de bestreden beslissing derhalve strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat genoemde artikelen als volgt luiden:

(...)

Dat de Italiaanse verblijfskaart (en de Italiaanse identiteitskaart van verzoeker), zoals bij zijn aanhouding op hem aangetroffen, een Schengen-verblijfskaart voorstelt die beantwoordt aan de vereisten van artikel 2,1° VW;

Dat een dergelijke verblijfskaart de houder ervan het recht verleent om zich op het ganse Schengen-grondgebied te bewegen zonder verder andere verblijfsrechtelijke voorwaarden te moeten naleven. buiten uiteraard die van tewerkstelling etc...;

Dat de Italiaanse verblijfskaart van verzoeker dus op zichzelf staat is en werd bekomen op grond van de vigerende Italiaanse verblijfswetgeving terzake;

Dat minstens van verwerende partij moet worden verwacht dat zij het Italiaanse verblijfsdocument van verzoeker aan de Italiaanse consul in Brussel voorlegt voor nader advies omtrent de geldigheid ervan, alsook omtrent de juridische werkelijkheid van het ermee gepaard gaande verblijfsrecht in Italië;

Dat verwerende partij tot op heden "heeft nagelaten zulks te doen en hij zich beperkt tot een loutere veronderstelling die geenszins door verifieerbare feitelijkheden van het dossier (of zelfs daarbuiten) wordt geschraagd;

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat verzoeker bij zijn aanhouding op 28 oktober 2013 op het Belgische grondgebied wel degelijk in. het bezit was van een geldige Schengen-verblijfstitel die beantwoordt aan artikel 2°1 VW en die hem in staat stelt zich vrij te bewegen op het Schengen. - grondgebied;

Dat in het kader van de Schengenovereenkomst de Italiaanse verblijfskaart eveneens dienst kan doen als geldige reistitel in de zin van 2°1 VW; zie in dat verband artikel 5 van verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore);

Dat door aan verzoeker een beslissing tot terugleiding naar Roemenië te betekenen op 28 oktober 2013 (bestreden beslissing) verwerende partij gehandeld heeft in strijd met de artikelen 2, 3 en 28 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat artikel 28 van de Vreemdelingenwet stelt:

"De vreemdeling kan enkel teruggeleid worden naar de grens van zijn keuze of kan enkel gemachtigd worden zich in te schepen voor het land van bestemming dat hij zal kiezen indien hij in het bezit is van de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te mogen begeven.

Weigert de vreemdeling te kiezen of vernielt hij de documenten die hem in staat moeten stellen naar een ander land te gaan, dan wijst (de Minister) of zijn gemachtigde de grens aan waarover hij het land zal verlaten.

Dat zoals hoger uiteengezet verzoeker in het bezit is van een geldige Italiaanse verblijfskaart afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten die hem het recht geeft vanuit België naar Italië te begeven;

Dat verzoeker - ten overvloede - thans nog een getuigschrift van de gemeente Catania voorlegt waarin wordt bevestigd dat verzoeker wel degelijk in Italië is ingeschreven en hij dus over een geldig verblijf beschikt op het grondgebied van een land dat tot het Schengengrondgebied behoort;

Dat aan verzoeker dus de keuze moet worden gelaten om zich rechtstreeks - op grond van zijn Italiaanse verblijfskaart - naar Italië te kunnen begeven;

Dat verwerende weigert om verzoeker naar Italië te laten gaan en erop aandringt dat hij naar Roemenië dient te worden verwijderd;

Dat op grond van het voorafgaande de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen;”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigschrift van woonst toe van de stad Catania op Sicilië (Italië) van 11 november 2013.

3.3.3.2. Onder “*middel*” in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker blijft echter in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze artikel 7 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3.3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.3.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 8° en artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsartikels bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 oktober 2013 door de politie werd aangetroffen toen hij aan het werk was als taxichauffeur op de luchthaven van Zaventem terwijl hij niet

in het bezit was van een arbeidskaart of een beroepskaart die nog tot het einde van de overgangsperiode op 31 december 2013 vereist is voor EU-onderdanen uit Roemenië.

3.3.3.6. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker de concrete feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist. Het is geenszins kennelijk onredelijk om op grond van de gedane vaststellingen inzake zwartwerk toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet, aan verzoeker een bevel te betekenen om het grondgebied te verlaten en hem naar de grens terug te leiden.

3.3.3.7. De door verzoeker ingeroepen artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet bepalen de vereiste binnenkomstdocumenten en de gevallen waarin aan een vreemdeling de binnenkomst kan worden geweigerd en deze kan worden teruggedreven. Deze wetsbepalingen hebben echter geen uitstaans met de bestreden beslissing. Zelfs indien verzoeker over een legaal verblijf in Italië zou beschikken, blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind aangezien artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet abstractie maakt van de eventuele binnenkomstdocumenten van de betrokken vreemdeling. Met zijn blote betoog dat hij over een Italiaanse verblijfskaart beschikt, maakt verzoeker dit niet aannemelijk. De kopie van het getuigschrift van woonst van de stad Catania in Italië, die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt bevestigt enkel dat verzoeker op het aangeduide adres heeft vertoefd, maar bevat geen bewijs van een geldige verblijfstitel die hiermee gepaard zou gaan. Bijgevolg is de vraag van verzoeker naar de verificatie van zijn Italiaanse verblijfssituatie volstrekt irrelevant.

3.3.3.8. Waar verzoeker op grond van artikel 28 van de vreemdelingenwet meent dat hij de keuze moet krijgen om eventueel naar Italië teruggedleid te worden, wijst de Raad erop dat dit wetsartikel uitdrukkelijk vermeldt dat de vreemdeling enkel gemachtigd kan worden *“zich in te schepen voor het land van bestemming dat hij zal kiezen indien hij in het bezit is van de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te mogen begeven”*. Uit niets blijkt echter dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen om naar Italië te worden teruggedleid. Verzoeker heeft evenmin documenten neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij over een verblijfsrecht beschikt in Italië. Tevens wordt door verzoeker niet betwist dat hij een Roemeens onderdaan is, zodat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker naar Boekarest terug te leiden geenszins onredelijk overkomt.

3.3.3.9. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 2, 3 of 28 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“Dat zoals de gevoegde stukken aantonen verzoeker vader van een kindje is en hij tevens samen met de moeder van het kindje woont op hetzelfde adres;

Dat verzoeker hiermee op afdoende wijze het bestaan van een privé- en gezinsleven aantoont dat dreigt op onnodige wijze te worden beknot ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing;”

3.4.3. Hoewel verzoeker beweert dat uit de stukken zo blijken dat hij een gezinsleven onderhoudt met zijn kind en de moeder ervan, stelt de Raad vast dat geen stukken werden toegevoegd die een gezinsleven in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er wordt immers in het aan het verzoekschrift toegevoegde getuigschrift van woonst nergens melding gemaakt van andere gezinsleden van verzoeker.

3.4.4. Ter terechtzitting poneert de raadsman van de verzoekende partij dat de gezinsleden van verzoeker in Catania in Italië wonen en dat hij aldaar over een verblijfsrecht beschikt. De Raad ziet niet in hoe het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, met name de eventuele inbreuk op een beweerd gezinsleven in Italië, zou kunnen worden opgeheven door de gevorderde schorsing van het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Een actueel gezinsleven in Italië kan onmogelijk negatief worden beïnvloed door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing waarbij verzoeker vanuit België naar Roemenië wordt gerepatriëerd. Voor zover verzoeker meent dat hij zou moeten worden teruggeleid naar Italië in plaats van naar Roemenië, wijst de Raad erop dat het verzoeker ten allen tijde vrijstaat, indien hij over de vereiste verblijfstitels beschikt, zoals hij thans beweert, om vrijwillig naar Italië te vertrekken of om vanuit Boekarest door te reizen naar Catania waardoor het ingeroepen nadeel helemaal niet moeilijk te herstellen is.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat aan geen enkele van de drie cumulatieve voorwaarden voldaan is om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizenddertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

F. TAMBORIJN